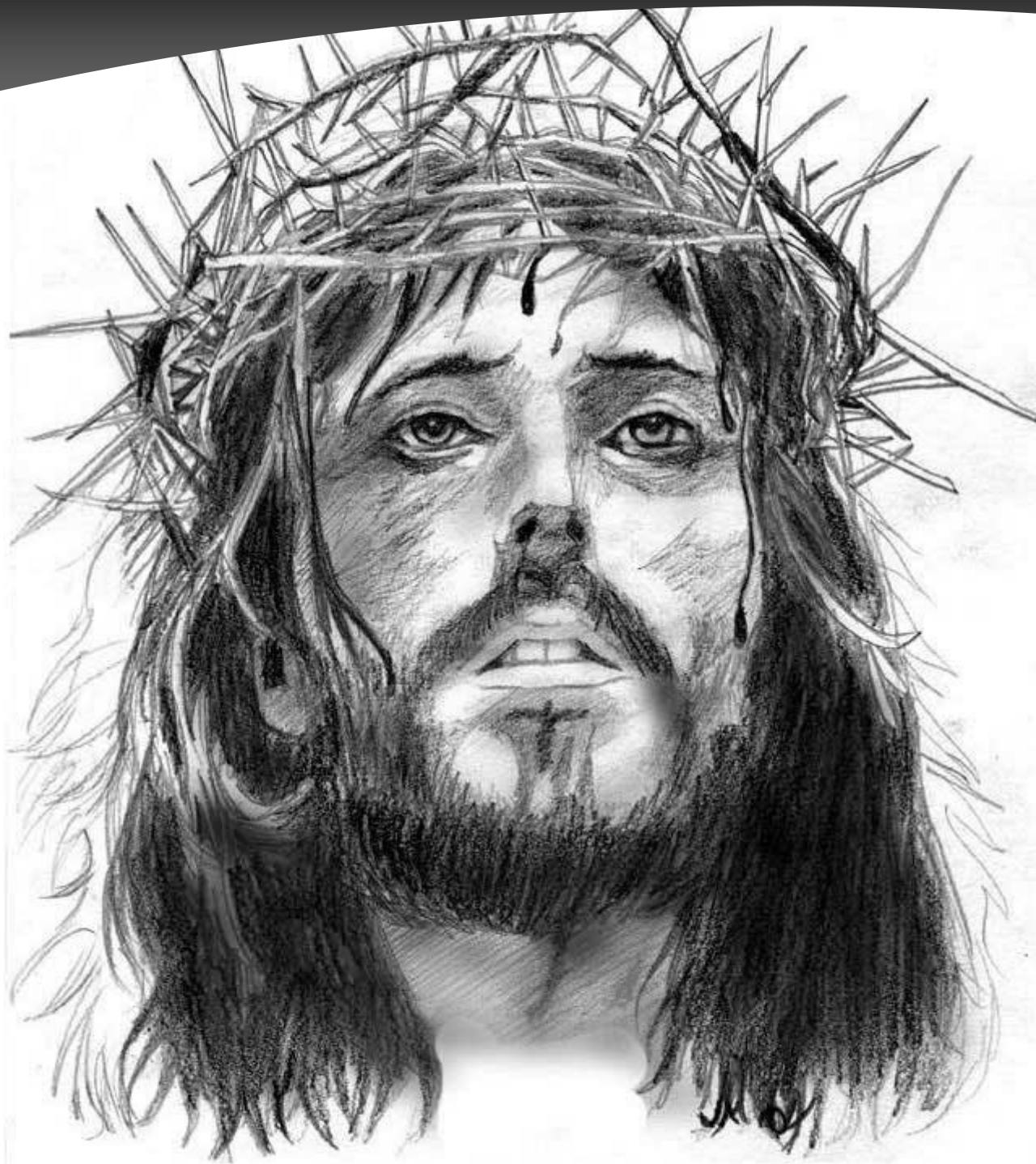

NUMĂRUL

164

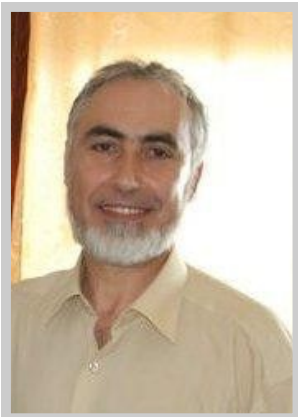
Grăunte *de muștar*

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. [Matei 13.31,32]

Învierea din întunericul-clipă

Costel Ghica

Să mă explic.

Am întâlnit privirile Laviniei. În adâncul lor era gravat *finii mei...Patricia*. Apoi un „trebuie tati” doar ești „filosof”. Ultimul „zis” m-a atins în multe feluri. Nu voi comenta. Aprob originalul. Dar, mi-am adus aminte de o „frustrare”. Doina din când în când avea un zâmbet ciudat. Sunt convins că doar spiritul celor create din „junghiul” intercostal mă vor înțelege. „Tati, începea

primul surâs, voi din care ni se trage ideea de „intercostal” aveți o limită”. Nu puteți acționa pe mai multe fronturi deodată. NOI, eram sigur de fiecare dată la cine face trimiterea, putem opera pe mai multe direcții și în același timp. Ce credeți că **silabiseam** ca un preșcolar? Imagine feminină și la fel în curs de supralicitare. Rezist, pentru că eu oricum am dreptate.

Nu m-am explicat. Recunosc. De fapt e cam târziu. Doina avea dreptate. Oricât aș fi vrut să scriu pentru iubirea mea cea mare „Învierea Domnului” n-aș fi reușit acum. De ce? Din același motiv al puținătății într-un. Lucru posibil doar pentru genul mare. Cu toate acestea am încercat. Cu capul „prins” în fereastra pe care privesc voi încerca „diada”, limita bărbaților. De aceea, Patricia va face recomandările pentru temerarii curioși.

Recomand să citiți începutul și sfârșitul. Restul vine din laborator. Puteți trece sub tăcere.

În ultimul timp mă tot apropii de fereastra învierii. Sunt marcat pentru toată eternitatea de la primile imagini. Sper să dezvolt cu mare acoperire pentru restul într-un eternitate. Ceea ce urmează este un „zoom” de laborator. Momentul Damascului este cadrul. Comentariile țin de esența învierii. E doar un strop din oceanul învierii....

...Evenimentul de pe drumul Damascului este menționat de trei ori în *Fapte*. Cea mai amplă este relatarea efectivă¹ de către evanghelistul și primul „istoric” al creștinismului, grecul și medicul Luca. Apoi Paul îl povestește în două împrejurări diferite². În textul epistolar va mai face aluzie³ la acest moment încă de două ori. În toate acestea se observă cât de marcat a fost apostolul. În cuvintele lui se regăsesc adâncimea acestei experiențe: *după ei toți, ca unei stârpituri mi s-a arătat și mie*⁴. Sub toate aspectele considerăm că într-adevăr, s-a produs o adevărată „ruptură” pentru o nouă „falie” în mentalul paulin. Cu acest aspect sunt în acord toți comentatorii⁵. Însuși autorul confirmă marea „răsucire” a vieții sale: „lucram” *din neștiință în necredință*⁶. Momentul Damascului este numit de apostol „descoperirea” în el *pe Fiul* prin inițiativa lui Dumnezeu⁷. Expresia „să descopere în mine pe Fiul său” se numără printre afirmațiile „tari” ale apostolului. În literatura de specialitate ridică evidente dificultăți de interpretare⁸. La momentul potrivit vom reveni la expresia amintită.

Asupra evenimentului din apropierea Damascului vom face câteva precizări necesare analizei noastre. Ne interesează „ruptura” și în același timp „falia” sau „noul Pământ” al mentalului paulin. Fenomenul în analiză are în esența lui acea „artă a răsucirii” surprinsă magistral de Platon⁹. Mișcarea în discuție reprezintă saltul de la *întuneric la lumină*¹⁰. Momentul „răsucirii” însă, este unul al întunericului, *al slăbirii vederii*. Omul pornit astfel dinspre *tărâmul devenirii* „de la mai multă neștiință înspre o viață mai luminoasă”¹¹ va suporta la un moment dat „clipa” aristotelică¹². În cuvintele stagiritului, având *clipa*, avem timp și număr ca esență¹³. Iar în cuvintele lui Platon, în mod paradoxal omul aflat în acest fapt este *vrednic de milă*¹⁴.

Tema întunericului în literatura biblică este amplă. De regulă vizează lumile demonice, *puterea întunericului*¹⁵. Totuși, sunt unele referiri cu totul ciudate. Isus surprinde un fenomen

[...] CONTINUARE ÎN PAGINA 3

¹ *Fapte* 9, 1-

² *Fapte* 22, 1-21; 26, 1-21.

³ *1Corinteni* 9, 1;

⁴ *1Corinteni* 15, 8.

⁵ Josef Holzner, *Saul din Tars*, traducere Anton Bișoc, Editura Sapientia, 2002. p. 22.

⁶ *1Timotei* 1, 13.

⁷ *Galateni*, 1, 15, 16.

⁸ Josef A Fitzmyer, S.J., *Epistola către Galateni-comentariu*, în *Introducere și comentariu la Sfânta Scriptură*, vol. VII, traducere P. Dumitru Groșan, coordonatori Raymond E. Brown, Joseph A. Fitzmyer, Roland E. Murphy, Editura Galaxia Gutenberg, Târgu-Lăpuș, 2008, p. 31.

⁹ Platon, *Republica*, în *Opere*, vol. II, traducere Andrei Cornea, ediție îngrijită de Petre Creția și Constantin Noica, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1975, 518 d. p. 317.

¹⁰ *Ibidem* 518 a. p. 316.

¹¹ *Ibidem* 518, a.

¹² Aristotel, *Fizica*, traducere N. I. Barbu, Editura Științifică, București, 1966, 219 a, b. p. 108, 109.

¹³ *Ibidem* 219 b, 220, a. p. 108-120.

¹⁴ Platon, *Republica*, în *Opere*, vol. II, traducere Andrei Cornea, ediție îngrijită de Petre Creția și Constantin Noica, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1975, 518 a. p. 317.

¹⁵ *Coloseni* 1, 13.

Învierea din întuneric-clipă

[...] CONTINUARE DIN PAGINA 2

Costel Ghica

„reprobabil” atunci când *lumina din om este întuneric*¹⁶. În acest caz întunericul devine o „mirare” dramatică. Paul de asemenea are astfel de exprimări. Mai întâi, afirmă că *acum vedem ca într-o oglindă în chip întunecos*¹⁷. Înțelegem natura oglinzilor antice și sensul exprimat de apostol. Dar, în alt loc acest „chip întunecos”, îl substituie prin termenul de *oglinďă*¹⁸. În înțelesul lui Paul, „chipul întunecos” de aici aparține de fapt omului. Deși „privim cu fața descoperită” percepem în chip întunecos. Aceasta Este de fapt maximul vederii umane în ce privește perceperea *slavei Domnului*. În această stare, moment sau fapt, are loc în viziunea apostolului schimbarea omului după „chipul Domnului”. Aceasta se realizează progresiv *din slavă în slavă*. Cu alte cuvinte, avem exprimat „întunericul” platonician în semnificația „clipei” aristotelice dar în „actul schimbării pauline”.

Cu aceste conexiuni vom aborda un ultim aspect al temei cu pricina din textul biblic. Acesta are în centrul discuției pe Yahweh și un anume întuneric. Momentul ales descrie ceremonia inaugurării primului templu. Discursul lui Solomon surprinde prin a spune că Domnul *vrea să locuiască în întuneric*¹⁹. Acest lucru în opinia noastră are sens numai în intențiile divine cu omul. Altfel ar intra în contradicție cu afirmația sfântului Paul: Dumnezeu locuiește *într-o lumină de care nu te poți apropia*²⁰. Cu alte cuvinte întunericul „solomonic” în care „vrea să locuiască Iahweh” este momentul „vrednic de milă” platonician, „clipa” aristotelică, „actul schimbării pauline”, divinul în esența timpului și numărului. Toate acestea sunt susținute de mișcarea unică prin care se produce schimbarea. Mișcarea în cauză o afirmă Paul la Areopag. Aici punctează unul din acordurile dintre filosofie și revelația Scripturilor²¹. Iar această mișcare a trăit-o Saul din Tars, rabinul devenind Paul din același Tars, dar apostolul. În cuvintele noastre acesta este momentul „rupturii” spre o nouă „falie paulină” petrecută pe drumul Damascului.

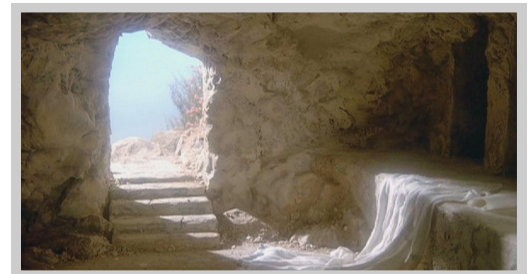
Relatarea întâlnirii cu Isus este scrisă cât se poate de simplu. Dramatismul care domină scena este evident. O lumină orbitoare și un glas care cere explicații zelosului iubitor de Lege. Surprinzător Saul recunoaște în „glas” și

„lumină” o prezență cu statut de autoritate divină. În această recunoaștere s-a produs „ruptura”. Iar celebra întrebare „Cine ești tu Doamne?”²² conține argumentul. Cât privește răspunsul *eu sunt Isus pe care tu îl prigonești*, demonstrează de fapt „falia” de care am vorbit. Toate acestea rezultă numai dacă luăm datele așa cum sunt. În ce ne privește ne-am asumat acest statut de la început. În consecință, nu le vom analiza în categorii de adevărat sau fals. De asemenea, în problema relevanței că în aceste cuvinte avem recunoașterea divinității lui Isus, comentatorii o validează fără echivoc.

Să analizăm în ce constă desprinderea de iudaism. Pe de o parte, Saul avea o convingere „de monolit”²³ asupra lui Yahweh. Monoteismul iudaic era crezul suprem al rabinului. Și acesta era mobilul persecuției necruțătoare împotriva creștinilor. Aceștia, evrei fiind, se închinau lui Isus după formula „chemării Numelui lui Yahweh”²⁴. Sacrilegiul era de neiertat. În acest fel furia tarsianului era îndreptățită. Plinius este citat²⁵ deseori prin disprețul ce îl avea pe aceeași temă. Prin urmare, Saul avea acum prilejul să devină „campionul ortodoxiei” iudeilor *jucând rolul imposibil al unui Faraon modern*²⁶. Cu alte cuvinte, în aceasta constă *văzul lui spiritual de până atunci*²⁷. Ori, prin formula „cine ești tu Doamne” este o evidentă recunoaștere a divinității acelei prezențe. Iar acest fapt nu este altceva decât trasarea liniei care „marchează tăietura”²⁸. De partea iudaismului rămân „umbre”²⁹ iar în noua falie își făcuse prezența „realitatea”. Iar ca act al autentificării Isus alege „un țepuș”³⁰ drept pecete. Pe această falie Paul descoperă primul „adevăr ultim” al căutărilor sale. În mod paradoxal îi era ostil în ciuda erudiției obținute pe aceeași temă. Iar această confuzie nu și-a iertat-o niciodată³¹ pentru că a *prigonit Biserica lui Dumnezeu*.

În acest „zoom” se regăsește „tăietura” Celui Întrupat. Spre deosebire de Paul, va lăsa în urmă Primul Început și întreaga creație. Acestea devin umbre pentru realitatea iubirii lui Dumnezeu. Iar realitatea o începe Cel Întâi Înviat dintre cei morți. Noi suntem orbiți dar sub pecetea în formă de „țepuș”.

Cristos a Înviat!

¹⁶ Matei 6, 23.

¹⁷ 1Corinteni 13, 12.

¹⁸ 2Corinteni 3, 18.

¹⁹ 1Împărași 8, 12.

²⁰ 1Timotei 6, 16.

²¹ Fapte 17, 28.

²² Fapte 9, 5.

²³ David Gooding, *Credincioși adevărului*, vol. I, traducere Mirela Rădoi, Editura Logos, Cluj, 1995, p. 179.

²⁴ Ibidem p. 180.

²⁵ Ibidem p. 180.

²⁶ Ibidem p. 181.

²⁷ Emil Bock, *Pavel-Contribuții la istoria spirituală a omenirii*, traducere Diana Sălăjanu, Editura Univers Enciclopedic/Triade, 2008, p. 86.

²⁸ Gheorghe Vlăduțescu, *Deschideri către o posibilă ontologie*, Editura Științifică și Enciclopedică, 1987, p. 45.

²⁹ Coloseni 2, 17.

³⁰ Fapte 9, 5.

³¹ 1Corinteni 15, 9.

Puterea crucii

Ligia Boca

Într-un sat uitat de lume, în România, în perioada regimului Antonescu. Joi seara, puținii credincioși care existau în acel sat s-au dus la rugăciune. Printre ei se afla o soră însărcinată. Toți aveau familii, copilași, cel ce conducea întâlnirea venise cu soția la rugăciune, copiii (de 12, 8 și 5 ani) rămăseseră acasă.

La un moment dat,

liniștea le-a fost tulburată de niște soldați care i-au ridicat și i-au închis. A fost luată inclusiv femeia însărcinată. Crima lor?! Erau creștini, urmașii lui Hristos. Timp de 6 luni de zile nimeni nu a știut nimic de acest grup de creștini: unde au fost duși și închiși, dacă mai erau în viață. Cei trei copiii ai slujitorului au rămas în grija Domnului și a unui vecin care zi de zi venea și îi ajuta cu treburile de pe lângă casă.

După 6 luni, credincioșii noștri s-au întors acasă. Mai toți au ajuns cu bine, doar sora noastră însărcinată a pierdut sarcina. Cum de au rămas pe calea credinței?! Suferințele Lui au fost sursa bucuriei și nădejzii lor! Ei și-au găsit adăpostul și pacea la *umbra crucii Sale*.

Copiii au crescut mari, după cel de-al doilea război mondial alte vremuri au venit peste acest sat: epidemia de holeră. În fiecare casă era cel puțin câte un mort....Nici familia slujitorului nostru nu a fost scutită: moare mai întâi el, apoi fiica lui cea mai mică și apoi soția lui: totul se întâmplă în decurs de 12 luni. Fiica cea mai mare a slujitorului se căsătorește cu doar o lună înainte ca măicuța ei să se duca la Domnul...

Cum de au rămas copiii slujitorului pe calea credinței?! S-au odihnit la umbra crucii Sale.

Aceste puține tablouri de suferință, de umblare cu Domnul, sunt mici instantanee din viața familiei bunicii mele: Sofia Ursache, înainte de căsătorie. Fiica cea mare este bunica mea.

Toate aceste evenimente s-au petrecut în județul Botoșani, în satul Vlădeni.

Azi, casa slujitorului este o casă de rugăciune.

În alt sat din România, o tânără familie primește cu bucurie vestea bună a evangheliei, îngenușează la

picioarele crucii, dar pentru puțin timp. Părăsesc acest loc pentru o perioadă, timp în care familia trece prin mari încercări: mor doi din cei patru copilași, mama copiilor rămâne paralizată, tatăl devine alcoolic-cel mai rău om din sat....

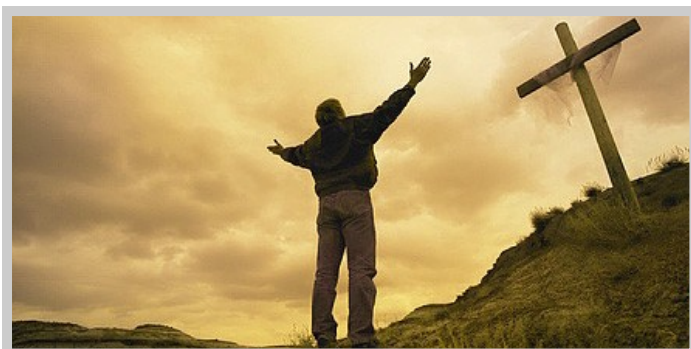
Într-o zi omul din povestirea noastră se reîntâlnește cu Hristos, simte din nou mireasma iertării sale și alege să îngenușeze *la umbra crucii Sale*. Acolo eul cel vechi moare, toți din familie rămân înmărmuriți de puterea crucii, atât de înmărmuriți încât soția acceptă să se întoarcă la Domnul, copiii lui sunt vindecați de toate rănilor din adâncul ființei lor și Îl urmează cu toată inima pe Domnul, soacra și mama lui își încredințează viața în mâinile Domnului. Prezența Tatălui ceresc a coborât în mijlocul familiei lor, în mijlocul satului lor.

Cum de putea bunica mea, *Ioana Ghica*, paralizată fiind, să zâmbescă mereu și să povestească celor din sat cu bucurie despre Mântuitorul vieții ei? Cum de a putut bunicul meu *Gică Ghica* să fie vindecat de alcoolism, fără să meargă la vreun grup de suport?: **PUTEREA CRUCII SALE!**

Azi în satul bunicilor mei este o casă de rugăciune, iar copiii lor (tatăl meu și unchiul meu) urmează pe Domnul cu mare bucurie, dăruire, încredere.

Privesc înmărmurită la puterea crucii revărsată peste familia mea. Singurul loc unde cerul se unește cu pământul, unde sufletul găsește pace, bucurie, iertare, speranță, mângâiere în încercare. Este doar *umbra crucii lui Hristos*. Și aici Stăpâne Doamne, doresc să fiu.....

*La umbra crucii Tale, Eu Doamne, vreau să fiu
Să plâng, să cânt cu jale, Din moarte să înviu
La umbra crucii Tale Eu vreau să îngenușez
Căci numai tu Stăpâne Din greu mă liberezi
La umbra crucii Tale E pacea și odihna
Nădejdea, mângâierea, dreptatea și lumina.*

De la sămânță la rod: drumul anevoios al îndelungei răbdări

Alina Tuduri

Încep acest articol, fără să știu unde anume vreau să ajung, fără să știu ce vreau să demonstrez și nici cum îmi voi construi argumentația pentru asta... Vreau doar să vorbesc despre un Țăran¹ care-și iubește lucrarea mâinilor Sale... Sărbătoarea Paștelui, nu face decât să-mi amintească despre această iubire.

Acum doi ani, Domnul mi-a vorbit despre jertfa Sa, despre cât de vinovată sunt pentru moartea Lui și despre faptul că pe cruce, cu mâinile străpunse și cu Fața Lui Dumnezeu întoarsă de la mine, eu trebuia să fiu, iar nu Hristos... Anul trecut am învățat despre Învierea Lui în mine! Am învățat despre răscumpărare și despre Harul nemeritat pe care Dumnezeu DOREȘTE să-l reverse peste mine. Dacă am învățat despre Moarte, și-am învățat despre Înviere (cam greu, ce-i drept), ce altceva aș mai putea învăța? Miercuri, a fost o zi... în care am învățat.

Mi-am început ziua la școală rugându-l pe Dumnezeu să mă ajute să fiu un lucrător bun în aria Sa (nu știu cât de bun lucrător am fost, și mă rog ca Duhul Sfânt să îmi îndeplinească El ceea ce eu n-am făcut, sau din prea multă râvnă am făcut prea mult). La noi în facultate, este o doamnă foarte drăguță, pe care Domnul o curtează cu blândețe de mult timp. Să-i spunem generic A. Prin octombrie a aflat că sunt creștină și am avut o discuție mai amplă despre Dumnezeu. Printre altele, i-am spus cât de mari sunt minunile Lui în viața mea. Mi-a spus că are și ea o prietenă care vorbește la fel, dar A. îi spune: „nu Dumnezeu ți-a dat... oamenii ți-au dat”. Miercuri, m-am dus să mai vorbesc cu ea, și-mi povestea aproape plângând cât de multe datorii avea (vedeți predica despre creditorii a lui nenea Costel) și la bancă, și la întreținere... de unde să mai vorbești de masa de Paște. Spunându-i lucrurile acestea prietenei ei, aceasta îi dă un răspuns extraordinar: „măi, tu nu ceri cui trebuie!” A. a închis telefonul și s-a gândit: „așa-i, eu nu i-am cerut lui

Dumnezeu!” Îmi povestea: „Alina, în jumătate de oră, toate problemele mele financiare au dispărut. Am primit bani, de la oameni care nu s-au vorbit între ei, care nu știau de greutățile mele... am primit pur și simplu! Am primit și ouă, și alte lucruri trebuincioase pentru masa de sărbătoare.” Această poveste, pare desprinsă din reclamele proaste la firmele de creditare... dar nu este! Pentru această doamnă, este dovada personală că Dumnezeu îi poartă de grijă.

Tot miercuri, am avut ocazia să cunosc o fată, pe care o știam de anul trecut, dar cu care nu avusesem șansa să vorbesc despre lucruri mai adânci de „Salut!”. Am descoperit în ea o fată extraordinară, pe care Dumnezeu o iubește cu adevărat! Și pe care, Domnul Isus o așteaptă să-și găsească mângâierea în brațele Lui. Am vorbit două ore despre El și despre iertarea Lui, despre dragostea Lui și despre împlinirea promisiunilor Lui! Nu mi-a venit să cred! De nici un om în viața mea nu m-am apropiat atât de mult în doar două ore, ca să împărtășim din cele mai adânci vise, speranțe, suferințe ale inimilor noastre. Pentru prima oară, mi-am dat seama că nu a fost voia lui Dumnezeu să trec în viața mea prin toate suferințele mai mari sau mai mici prin care am trecut, dar că El poate să răscumpere, așezându-mă exact acolo unde cineva are nevoie să audă despre întinericul în care am fost și de mâna puternică cu care Dumnezeu m-a scos... Cumva, am reeditat, în această săptămână ceea ce Domnul îi spune lui Moise: „Și când vă vor întreba copiii voștri: «Ce înseamnă obiceiul acesta?», să răspundeți: «Este jertfa de Paști în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul, și ne-a scăpat casele noastre.» (Exod 12:26-27)

Apoi am fost la grup! O altă minune care se petrece în fiecare săptămână din octombrie până acum... o minune pentru că teoretic, orarul meu nu-mi permite să ajung la grup... o minune pentru că în octombrie, când am primit acest orar, am scris cu disperare un e-mail pe grup în care am spus că eu nu voi putea să ajung anul acesta la nici o întâlnire... o minune, pentru că de șapte luni de zile, nu cred că am ratat nici una din întâlniri...

[...] CONTINUARE ÎN PAGINA 6

De la sămânță la rod: drumul anevoios al îndelungei răbdări

Alina Tudurii

[...] CONTINUARE DIN PAGINA 5

Așadar am fost miercuri la grup, în noua Biserică de casă păstorită de Sergiu și Simona, unde m-am scăldat în dragostea fără margini a lui Dumnezeu... unde am discutat despre cât de mare trebuie să fi fost suferința lui Hristos dacă în Ghetsimani sufletul Său era cuprins de o „întristare de moarte”. Cum a respectat Hristos porunca bucuriei neîncetate atunci? Cât de greu este păcatul în economia lui Dumnezeu, dacă la rugămintea Fiului Său de a găsi altă cale, nu s-a găsit? Cât de greu a fost pe cruce, când Tatăl Și-a întors Fața de la El? Cât de greu l-a fost Tatălui să-și împlinească dreptatea față de Fiul său fără de păcat? Ce demoni erau dezlănțuiți pe pământ dacă nici măcar în ceasul acela, ucenicii n-au înțeles nimic? Ce înseamnă vorbele lui Isus din Matei 26:45: „Dormiți de acum și odihniți-vă”? O mulțime de întrebări la care mintea noastră nu poate cuprinde răspuns... Un singur lucru e cert: „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16)

Primăvara aceasta am cumpărat niște semințe pe care le-am plantat în ghivece și le-am lăsat pe pervazul ferestrei la soare, ca să răsară. În fiecare zi le ud, în fiecare zi mă duc de câteva ori, să văd dacă a ieșit vreun firisor. În fiecare zi le vorbesc și le spun că aștept să răsară, și că sunt cele mai frumoase plante pe care le-am îngrijit. În fiecare zi văd, când mă uit la ghiveciul neînverzit, buchețelul de mușetel care trebuie să răsară... mă gândesc la cum îl voi lega dacă plantele vor crește prea înalte, sau dacă va trebui să le transplantez într-un ghiveci mai mare, dacă am pus prea multe semințe pentru ghiveciul micuț în care am sădit.

De la sămânță până la rod, este un drum al îndelungei răbdări a lui Dumnezeu, care în fiecare zi se îngrijește de noi, ne curtează inimile și ne cheamă la o cunoaștere adevărată, care naște iubirea!

¹ M-am gândit să scriu alt cuvânt... dar țăranul, nu e doar agricultor, cultivator, sau orice cuvânt care sună mai bine sau mai elevat. Cuvântul „țăran” poartă în sine o semnificație mai adâncă... el reprezintă pe cel care se trezește înainte să răsară soarele și se culcă mult după ce a apus, și atunci eventual afară, ca să păzească ce este al său, sau să adoarmă cu ochii la cerul înstelat, admirând frumusețea creației lui Dumnezeu. Țăranul este cel care trudește cu dragoste la pământul său, este cel care știe când a semănat, când trebuie să prăsească, și mai ales este cel care știe că pământul lui are nevoie de ploaie sau de soare. Țăranul este cel care se bucură de toată truda sa.

Povestea adevărată a unui om pe nume Zoli

autor anonim

Hristos a REînviat!

În 1986 sfecla furajeră a fost pașaportul lui Zoli pentru libertate. Supărat pe-a doua nevastă care nu-l lăsa să-și vadă copilul de la prima, Zoli s-a enervat așa rău, că a început să smulgă sfecla anarhic. A început pe o tarla de prin Bihor și până în Ungaria nu s-a oprit din smuls. Pe măsură ce se apropia de graniță, viteza de recoltare atingea limite nebănuite. De fapt, mai mult alerga decât smulgea. În acea alergare disperată, plămâni de fumător precoci îi plesneau. Așa a făcut primul jurământ de credință: „dacă nu mă împușcă ăștia până-n Ungaria, mă las de fumat!” Și nu l-au împușcat!

Ajuns aici, a realizat destul de iute că gustul libertății nu-i neapărat dulce. Își abandonase tot avutul la marginea românească a tarlalei: o Dacie 1300, casetofonul, costumul de la prima nuntă și pantofii. Așa că, în afară de buletin, altă avere n-avea. Dar, din banii de la prima prestare și-a cumpărat ciorapi și pantofi. Din următorii bani, în următorii 10 ani... o altă familie, o casă pe malul Balatonului. De fapt, casa asta, pentru care a muncit pe trei continente, i-a rămas nevastei numărul trei și copiilor doi și trei. Această a treia nevastă i-a dat pe partea lui aproape 1000 de euro, dar n-a fost bai. Acum avea măcar o mașină, iar de banii ăia a cumpărat

cărți creștine. Probabil acesta a fost începutul real al lucrării. Cărțile despre Iubirea lui Dumnezeu și extraordinara șansă de a fi creștin, le-a dăruit la întâmplare, oricui a dorit să se împărtășească din Cuvânt. Aceste prime cărți, deși inițial păreau multe, nu i-au ajuns, așa că, din următorii bani, a mai cumpărat 300. Motivația gestului nu cred că a înțeles-o pe deplin în acele momente. Dar dorința de a da tot și a-l urma pe Isus se manifesta cu o bucurie nouă, și cu o efervescență necunoscută până atunci. Toți oamenii pe care-i întâlnea deveniseră frumoși, buni și nemăsurat de generoși. Iar el își rafinase lucrarea în așa fel încât acum împărțea celor ce aveau nevoie și lemne de foc, alimente, chiar mobilă, și, la cerere, 5 kilograme de hrean.

[...] CONTINUARE ÎN PAGINA 7

Eu și Paștele

Zoom în sufletul unui copil

Eram paralizat de frică. Mă cuibărisem în brațele mamei și, cu mâinile ei încolăcite în jurul meu, priveam cu o groază amestecată cu revoltă cum tata ascutea cuțitul cel mare. Mieluțul ce urma să fie tăiat fusese legat de un țărș și privea liniștit în jur. Se vedea că nu știe ce-l așteaptă iar eu aș fi vrut să-i spun. Poate să strig, ori să-i șoptesc la ureche să fugă cât poate de tare.

Sufletul îmi ardea. Nu știam prea bine ce-i ăla suflet dar o auzisem des pe mama pomenindu-l. Iar eu îl simțeam cum doare în piept, cum îmi apasă tot corpul în jos. Era mieluțul meu. Îl aveam de 14 zile și era cel mai bun prieten ce îl avusem vreodată. Ba chiar făcuserăm și legământ, iar el behăise aprobator. Era cel mai frumos miel, fără cusur, cu blana creată și albă ca zăpada. Îl alesesem împreună cu tata și cu Caleb, din piața centrală. Ne plimbaserăm mult timp printre animalele ce behăiau zgomotos ori rumegau liniștit. Din primul moment de când l-am văzut am fost sigur că e perfect și am făcut tot posibilul să-l conving pe tata să-l ia. Apoi am avut grijă în fiecare zi să-i dau apă, mâncare, să-i schimb paiele și să-i spun povești. L-am spus tot ce știam despre

Paște și despre cum urma să fim eliberați din robie. L-am întrebat dacă știe ce-i aia robie și nu mi-a răspuns, așa că i-am explicat eu. Iar apoi, după fiecare lecție, ne jucam atâta timp cât mai rămânea din zi.

Și acum tata, care nu-mi cunoștea mieluțul, care nu știa cât de deștept și cât de important era pentru mine, voia să-l taie. Spunea că e un miel de jertfă, ce avea să-l salveze pe Caleb de la moarte. Rabi Moise spusese tuturor să taie un miel și să vopsească ușa cu sângele lui pentru ca Îngerul Morții să nu intre în casele noastre. L-am întrebat pe tata ce înseamnă asta și el mi-a

răspuns că în noaptea ce urma, avea să treacă un înger al morții prin toată țara și avea să omoare pe toți întâii născuți ai familiilor care nu aveau ușa vopsită. De aceea trebuia sacrificat mieluțul.

Mie însă mi s-a părut imposibil, pentru că știam că îngerii sunt buni. Și atunci am întrebat-o și pe mama cum se poate ca un înger să fie rău. Ea mi-a explicat că îngerul nu e rău, fiindcă el este un mesager al lui Yahweh.

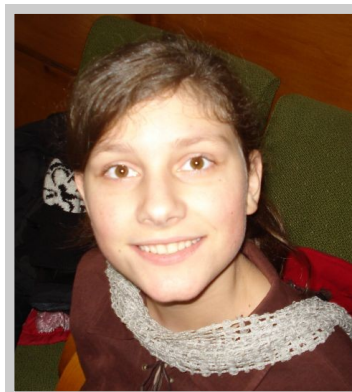
Dar Yahweh este nevoit să-l pună să facă asta, din cauza răutății unora dintre oameni. Abia atunci am înțeles, însă tot nu mă puteam obișnui cu ideea că mieluțul meu trebuia să moară.

Tata a terminat de ascuțit cuțitul și l-a pus pe Caleb să țină mielul. Apoi s-a apropiat el însuși de miel, l-a întins pe pământ și i-a tăiat gâtul. A luat un vas și a adunat în el sângele mielului. Imediat după aceea, a tăiat un mănunchi din blana lui, l-a înmuiat în vas și a vopsit ușa cu sângele mielului meu.

În seara aceea, în timp ce stăteam cu toții în jurul mesei, tata a rostit încă o dată promisiunile lui Yahweh pentru noi. Dar eu nu voiam să aud, iar ierburile amare mă făceau să plâng. Trebuia să mănânc din carnea celui mai bun prieten al meu...

Abia mai târziu, când eram deja în drum spre Țara Promisă și mă jucam cu Caleb, am înțeles că mieluțul îmi fusese prieten abia atunci când murise. Am înțeles că fără el nu aș mai fi avut un frate mai mare, așa cum se întâmplase cu egiptenii. Și abia atunci am înțeles că planul lui Yahweh și promisiunile Lui sunt cele mai bune pentru noi.

Iar cu mieluțul sunt sigur că o să mă întâlnesc în ceruri.

Ioana Boancă

Povestea adevărată a unui om pe nume Zoli

[...] CONTINUARE DIN PAGINA 6

Povestea asta cu hreanul e plină de elocvență și deloc întâmplătoare în biografia lui Zoli: întâlnirea, după mulți ani, cu Arpi-bacși, a fost o mare și minunată surpriză, cu atât mai mult cu cât el era în drum spre România, venind din Elveția, iar pe moș, îl întâlnise întâmplător la o benzinărie din Austria. De Arpi îl legau amintiri, gusturi și cântece românești. Copilărise împreună cu fiul lui cu care împărțise totul. Inclusiv chelfănelile aplicate echitabil de cei doi tați amândorura. Au povestit despre viața bună de aici, lăcrimând cu drag după viața din România. La despărțire, Arpi l-a rugat să-i aducă din țară vreo 5 kilograme de hrean că era singura chestie care n-o mai găsisese la poalele Alpilor. Desigur că Zoli a promis că-i aduce, cu toate că deja se întreba de unde mama ciorilor va găsi el atâta hrean. După cele 3 săptămâni petrecute în țară, și fără nici o legătură de hrean, se îndrepta către graniță când un moșneag mic și jegos i-a făcut semn să-l ia la "ia-mă nene". În spiritul creștin pe care îl cultiva cu migală de atâția ani, a oprit. Moșul însă avea o impresionantă zestre de saci, tagarte, găleți și papornițe cu care a umplut sprinten și dezinvolt toată duba. La capătul drumului, după ce au descărcat toate bagajele, moșneagul a spus că nu are nici un ban să-i plătească, dar îi lasă ca plată o desagă în care se afla

ceva bun. Amuzat de șmecheria pasagerului său, Zoli și-a continuat drumul. Ajuns acasă, a desfăcut săculețul de cârpă în care era hrean alb, frumos curățat și legat cu ață în grămăjoare de câte 5-6 rădăcini. La cântărire, au ieșit exact 5 kilograme! Este o întâmplare banală, ar spune stoicii! Da, dar pentru Zoli, a însemnat cecul în alb pe care Dumnezeu l-a semnat în contul a tot ceea ce el era hotărât să facă în numele Său.

Anul ăsta și-a petrecut Paștele în Transnistria. Are acolo un prieten vechi pe care l-a redescoperit după 30 de ani, pe Facebook. Așa a aflat că viața acestuia era un mare haos. A lăsat singură de Paște pe cea de-a patra nevastă și a tras o fugă de 2000 de km ca să-l ajute. În drum a cumpărat două căruțe de lemne pentru o femeie din Sălaj, trei saci cu graunțe pentru găinile unui văr din Năsăud, o masă și 6 scaune pentru mama unui prieten, și doi saci de bile (hrană uscată) pentru câinii maidanezi din parcuri.

La locul accidentului poliția a mai găsit o cutie cu borcane de zacuscă sparte, niște suc de roșii care se amestecase cu ce rămăsese din bilele pentru câini, și o Biblie plină de sânge.

autor anonim

text cules de Patricia Krișan

Cum m-am îndrăgostit de Rick Warren? Și cum m-am despărțit.

Sebi Ghica

La 20 de ani m-am îndrăgostit. De Rick Warren. De ce? Cărțile lui au însemnat un reper în viața mea. La vârsta orientării am avut mare nevoie de piloni, de direcție. Și el m-a ajutat. *Biserica, O Viziune, O Pasiune și Viața condusă de SCOPURI* au fost cărțile care mi-au marcat zorii dedicării mele. Doream din toată inima să mă dedic lui Dumnezeu. Aproape cu fanatism. Atunci, urmând modelul cărților, mi-am scris scopul vieții: *“Scopul vieții mele este să mă asemăn cu Isus Hristos, iubindu-L pe Dumnezeu cu toată inima mea, slujindu-L prin predicare, construind relații de partășie adâncă cu familia Lui și participând la cucerirea orașului Iași pentru Gloria Lui.”* L-am înrămat și l-am pus pe masa unde studiam dimineața din Biblie (deja îl aud pe tata râzând). Mi l-am repetat de sute de ori. Mă trezeam în fiecare dimineață și-l citeam hotărât să-mi împlinesc destinul. Mi-am orientat activitățile în jurul aceluia scop. Ca nu cumva să-mi irosesc destinul. Ajutorul a fost imens pentru ca în felul acesta nu trăiam la întâmplare. Ce înseamnă să trăiești la întâmplare? Să cauți să ai o viață decentă respectând valorile creștine. Dar el îmi propunea mai mult: să aduc rod în via Domnului. Să mă las folosit de Dumnezeu. Toate acestea se legau cu vitejii lui David. Cu trezitul la 5 dimineata. Cu studiul biblic. Cu disciplinele spirituale. Cu dorința mea imensă de dedicare și sens veșnic.

În ceasurile de visare mă gândeam la o Biserică Neemia cu 10.000 de membri. Dar ce spun eu 10.000? poate chiar 50.000. Visam să văd la 5 dimineata toate blocurile luminate din Oancea (toți studiind Biblia). Visam la nopți de rugăciune pe

stadionul din Copou (plin de credincioși). Visam la creștini autentici și maturi în toate instituțiile cheie din Iași. Visam că vor veni vremuri în care toți liderii creștini ai lumii vor veni și vor scrie cărți despre noi (cu titlul CUM SĂ CUCEREȘTI UN ORAȘ?). Și, fără să mă ascund, mărturisesc smerit că jucam un rol central în toate aceste vise.

Cărțile și gândurile lui Rick Warren mi-au alimentat zorii tinereții și m-au orientat. Cred că mi-au făcut un bine enorm în tot ce înseamnă disciplinarea și organizarea vieții creștine. Bun, dar cu siguranță marea întrebare este de ce m-am despărțit de Rick? Cu ce mi-a greșit? Cu ce m-a supărat? Unde s-a fisurat relația noastră? De ce am renunțat la el?

Aș putea spune că Evanghelia după Matei a jucat un rol central. Am înțeles cu sufletul meu că Împărăția lui Dumnezeu nu izbește ochii. Am înțeles că 90% din ceea ce Dumnezeu lucrează e în maximă discreție. Așa cum sarea dă gust fără să trâmbezeze. Am înțeles că 90% din lucrarea lui Dumnezeu se face în inima mea acolo unde sămânța încearcă să rodească în toate colțurile, până la marginile lumii mele interioare. Am înțeles că un oraș cucerit intră în contradicție cu așteptarea venirii Domnului. Am priceput că nu poți înțelege sau determina scopul vieții tale la 20 de ani. Credința înseamnă aventura și fiecare destin e diferit. Și doar Dumnezeu poate spune care este succes și care este eșec. Am priceput că mai mult decât orice am nevoie de HAR.

Bun, și mă veti întreba, sunt acestea motive suficiente să mă despart de Rick? Ei bine, pentru mine da. Pentru că dincolo de toate lucrurile bune există ceva care nu e compatibil cu spiritul Împărăției: o învățătură provenită din propria experiență (de succes), un model mecanicist orientat pe rezultate vizibile, o metodă centrată pe eforturile umane, o gândire în care numerele și strategiile sunt esențiale, o ideologie care stimulează mândria umană și sentimentul că faci parte dintr-o ELITĂ. Toate acestea mă fac să mă despart de Rick Warren. Să ai scopul vieții scris pe o pagină, zi de zi, îți dă un oarecare sentiment de orientare și siguranță. Dar e o iluzie. Prefer aventura credinței. Acolo unde nu știi unde mă voi orienta mâine...

[...] CONTINUARE ÎN PAGINA 9

Cum m-am îndrăgostit de Rick Warren? Și cum m-am despărțit.

[...] CONTINUARE DIN PAGINA 8

Sebi Ghica

De fapt, motivul despărțirii mele e chiar în mijlocul inimii mele. Sunt bolnav. Aproape incurabil. Bolnav de mine însumi. Sunt centrat pe mine și pe rezultatele spirituale cu care aș putea impresiona biserica și comunitatea îngerilor. Și Rick nu făcea decât să mă stimuleze în această direcție. De aceea renunț la el. Spre moartea eu-lui meu. Mai mult decât orice am nevoie de Har. Am nevoie să uit că fac parte din nu știu ce Elită. Am nevoie să uit de eforturile și renunțările mele. Am nevoie să fiu îmbătat de Harul iertării și Prezenței lui Isus în viața mea. Să renunț la disciplinele spirituale. Să reînvăț relaționarea cu ISUS. Să fiu uimit de El și de minunea umblării în școala lui Isus. Am nevoie să mor. Ca să pot trăi.

Fac o mențiune. Ca să te poți despărți de Rick Warren trebuie să fi fost îndrăgostit de el. Mă întreb dacă oare aventura vieții poate fi altfel? Cel mai probabil răspuns e că NU. Trebuie să te îndrăgostești ca să te poți despărți. Face parte din etapele vieții de credință. Până și Petru a

fost îndrăgostit. De el însuși (iată că noi, ELITA, am lăsat TOT pentru Tine). Și poate că de fapt drumul maturizării e un șir de îndrăgostiri și despărțiri. Un șir de morți și renașteri.

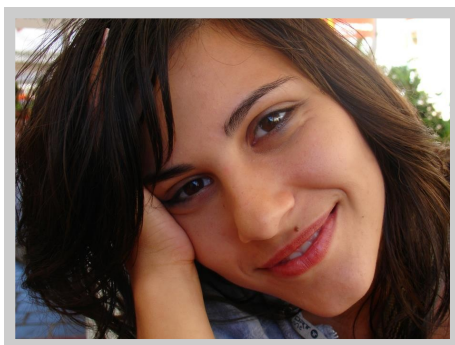
Mulțumesc Rick. Adio Rick. Aici drumurile noastre se despart.

“În numeroasele sale epistole, Pavel întărește faptul că a-l urma pe Isus înseamnă a apuca pe drumul ce urcă spre Golgota. Drumul Calvarului va fi presărat cu scheletele eurilor noastre, cadavrele iluziilor că deținem controlul și cioburile fariseismului, ale spiritualității egocentrice și ale lipsei de libertate” (Brennan Manning)

Aventura credinței continuă. Poate e nevoie și de alte despărțiri. Cine știe?

Doamne Isuse, simt că trebuie s-o iau de la început. Indrumă-mi pașii spre Tine. Călăuzește-mi destinul acolo unde Tu vrei. Ca de fiecare dată, Tu știi mai bine.

Regele Sărbătorilor

Hristos a înviat! Cu adevărat El este viu și este SĂRBĂTOARE!! Domnul nostru este un adevărat Rege al sărbătorilor.. și îi mulțumesc Lui pentru că încă cu mult timp înainte

să înțeleg eu ce înseamnă frumusețea de a sărbători, am trăit din plin sărbătoarea în familia mea.

Una din caracteristicile cele mai dragi familiei în care am crescut este aceea de a ști să pună orice eveniment pe masa petrecerii.. Da! Adevărate petreceri s-au dat în casa mea! Imi aduc aminte cu drag serile în care, după ce tata s-a lăsat de afaceri, sărbătoream! Dar știți care era motivul petrecerii noastre? Să vă povestesc, cât de dragi îmi sunt amintirile acelea. Situația noastră financiară era destul de complicată... și inevitabil mereu ajungeam în punctul în care nu mai rămâneam cu nici un bănuț și frigiderul era aproape gol. Într-o astfel de situație, știți ce imi amintesc eu? Glasul tatălui meu care ne chema pe toți patru copii și ne anunța: “Copii.. am rămas fără bănuți.. Dar astăzi e Sărbătoare, pentru că Domnul are grijă de noi! Mergeți și căutați prin toate buzunarele.. vedeți ce mărunțiș găsiți și apoi să petrecem!”

Lavi Clim

Fugeam astfel cu toții într-o căutare de comori... îmi aduc aminte cum căutam cu mânuțele mele de copilaș prin toate hainele din dulap... poate poate au mai rămas câțiva bănuți. Apoi îi aduceam pe toți la tata și primeam ordinul: “Băieți, mergeți la magazin și cumpărați tot ce vă place mai mult... pentru că dacă tot murim de foame, să murim în sărbătoare:)”

Fiecare scria pe lista aceea de har, ce-i plăcea mai mult și băieții se duceau să aducă de la magazin bunătățile. Apoi noi îi așteptam cu un suflet să vină cu sacoșa plină! Ne adunam în sufragerie și începea sărbătoarea! Cântam împreună, povesteam despre Domnul.. râdeam cu poftă de povestirile părinților... apoi îngenunchiam cu mulțumiri față de Regele Sărbătorilor și seara ne duceam la culcare cu inima plină de bucurie... Nu purtam povara îngrijorărilor... ce vom face mâine... căci vedeam în părinți o neclintită încredere în Regele! Și noi, copiii, fără să conștientizăm prea mult, ne lăsam purtați de aceeași încredere minunată!

Sunt cele mai dulci amintiri ale copilăriei mele. Aceasta era sărbătoarea cea mare! Parcă de multe ori, eu ca și copil, așteptam să rămânem fără bănuți, de dragul bucuriei de a sărbători minunile Lui! eram doar un copil.... ce știam eu ce înseamnă greutatea vieții.. Dar în ochii părinților mei inima mea a văzut în încercare un motiv de sărbătoare.

[...] CONTINUARE ÎN PAGINA 10

Regele Sărbătorilor

Lavi Clim

[...] CONTINUARE DIN PAGINA 9

Dar petrecerile domneau în căsuța noastră nu doar în clipele de greutate! Ce frumoase erau zilele de naștere.. mama făcea tort.. veneau copiii la noi.. iar apoi duminica, repetam sărbătoarea cu întreaga familie! Ce minunate erau sărbătorile de iarnă! Ce mese îmbelșugate! Ce frumoase colinde.... ce frumoase povestiri despre Domnul! Era sărbătoare! Ce să mai spunem de Sărbătoarea învierii Domnului! Florile erau pe masă.. o atmosferă de pace și de liniște cerească domnea în casă! Tata făcea curat în curte.. căci apoi veneau frații de la biserică, în sufrageria casei! Băieții mutau mobila din sufragerie, pregăteau amfiteatrul cu scaune și apoi se umplea casa și curtea de suflete dornice să laude învierea Lui! Urma apoi masa de familie.. cu pască, ouă colorate și cel mai frumos, cu o nădejde neclintită în strălucirea învierii Domnului nostru!

Bucuria de a fi împreună, de a sta la masă, de a povesti despre tainele împărăției era așa de mare.. încât.. de multe ori nu ne trebuia motiv de sărbătoare.. Bunicii ne adunau duminica la ei la masă.. acolo ne întindeam până seara la vorbe și nu ne mai săturam de sărbătoare! Cu motive reale sau inventate sau pur și simplu fără motiv.. știu că în fiecare lună în familia noastră erau mese de sărbătoare! Prin harul pe care l-am primit în familia mea, am învățat de mică să trăiesc în spiritul sărbătorilor.. Dar poate cele mai

reale amintiri le am de la mesele de sărbătoare din valea umbrei morții...

Am învățat să sărbătorim chiar și atunci când am pierdut casa de pe Șipoțel.. Ne mutaserăm într-o nouă căsuță, fără mai nimic prin ea.. tata ne făcuse paturi nouă, copiilor, iar ei dormeau pe o saltea pe jos. Dar știți ce nu lipsea? SĂRBĂTOREA! Era plină casa noastră de bucurie, de frumusețea părtășiei de la grupurile de casă.. o, ce petreceri adevărate de revelion sau la majoratul tinerilor! Am umplut căsuța noastră cu sărbătorile botezurilor în noapte, cu bucuria logodnelor din biserică.. era plină casa de sărbătoarea binecuvântărilor Cerești!

O masă de sărbătoare rămâne totuși cea mai vie inimii mele! Nu pot uita trăirile acelei zile! Mama era sus la mansardă .. în comă.. știam cu toții că aceea era ziua cea mare pentru ea. Cu gândul plin de emoții, că mama avea să își întâlnească Mântuitorul, dar plini și de lacrimile ascunse ale despărțirii, am așezat masa jos la etaj.. am pus peștele pe masă.. ne-am rugat mulțumind Celui ce ne purtase până atunci.. Am înălțat paharul sărbătorii învierii și am dat slavă Celui ce a biruit moartea! Puțin mai tarziu.. mă apucasem să strâng masa.. când am simțit de la spate îmbrățișarea lui Iuli șoptindu-mi.. "E gata.. mama a plecat acasă!". Au curs lacrimi pe obraji mei.. de ce? Pentru că știam că mama era în slavă.. și noi tocmai sărbătorisem acest mare eveniment!

Și astăzi.. în Valea Lupului.. se poartă sărbătoarea! Duminica este mereu plină casa! Ne punem în jurul meselor.. și chiar dacă ne străfulgeră amintirile de demult... sărbătoarea continuă! Povestim despre năzdrăvăniile lui Filip.. ne amuzăm de vorbirea stălcită a lui Teo... ne bucurăm de minunea prințesei Natalia ce stă să vină printre noi... înălțăm steagul biruinței peste noua căsuță a lui Sebi și a Alinei.... și cu siguranță.. filosofăm despre Platon, Aristotel și tot ce înseamnă cetatea:) Visăm împreună la clipa întâlnirii cu El, la fericirea de a pași în Împărăție și de a ne închina înaintea Regelui... Dar până atunci Sărbătoarea Continuă, căci Hristos a înviat!

Echipa de redacție

Redactori:

Mihai Ghiurțu,
Dana Lungu,
Oana Bilan,
Irina Beschieriu,
Ioana Boancă,

Cristi Lucaci
Mariana Pricope,
Ada Dumitriu,
Patricia Krișan,
Emil Juverdeanu,
Costel Cozorici,
Ștefan Mihai

Tehnoredactare:

Daniel Bosîncianu,
Silviu Bulgariu,
Bogdan Bosîncianu

Secretar de redacție:

Dana Bulgariu

Echipa de serviciu:

Patricia Krișan – responsabil de număr
Bogdan Bosîncianu – tehoredactor
Silvia Cojocariu – corector
Mihai Ghiurțu – revizor

grauntedemustar@yahoo.com